



ת"פ 9473/11/19 - מדינת ישראל - מח"ש נגד פלוני

בית משפט השלום בבאר שבע

ט' סיוון תש"פ

01 יוני 2020

ת"פ 9473-11-19 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' פלוני
תיק חיצוני: 4623/19

לפני כב' השופט רון סולקין
המאשימה

מדינת ישראל - מח"ש
ע"י ב"כ עו"ד הדס קליין

נגד
הנאשם

פלוני
ע"י ב"כ עו"ד הילה טל

גזר דין

[נוסח גזר דין מאושר לפרסום - הושמטו קטעים העלולים לאפשר זיהוי המעורבים]

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירה של אימים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן כא/1, בהן הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון, בהיותו משרת כמפקד ... בתחנת משטרת ישראל ...; בהיותו מחזיק, מתוקף תפקידו אקדח משטרי מסוג גלוק, אותו נושא עמו - על רקע סכסוך שמתגלה בינו לבין רעייתו - פעל הנאשם כדלקמן:

בתאריך 30.10.19, סמוך לשעה 02:30 בלילה, כשהנאשם שהה בקורס ..., התקשר אל רעייתו ואיים עליה בפגיעה בחייה, בכך שאמר לה, כי הוא בדרכו מהמכללה לביתם של בני הזוג וכי "תזמיני אמבולנס אני מגיע לרצוח אותך".

מיד לאחר שיחה זו, יצא הנאשם את המכללה וכן לנסוע לביתם של הצדדים.

עקב חששה מהנאשם, הודיעה רעייתו למשטרה על שאירע והונחתה לנעול את הדירה ולהסתגר באחד החדרים.



במקביל, הוזנק לדירה כוח משטרה.

בדרכו לבית הצדדים, התקשר הנאשם אל אחיו - מר ... (ע.ה. 1 במהלך שמיעת פרשת העונש) ואמר לו, כי הוא בדרכו לרצוח את רעייתו בדירה. האח ניסה להרגיע את הנאשם ולהניאו בלעשות כן, אך ללא הועיל. האח ניסה לגרום לנאשם להפגש עמו ולא להגיע לדירה ואף מסר לו, כי בסמוך לדירה ממתנות נידות משטרה, אך הנאשם היה נחוש בדעתו וחזר ואיים לרצוח את רעייתו.

בן היתר, אמר הנאשם בשיחה לאחיו: "אם אני בא הביתה עכשיו אני רוצח אותה... תקשיב טוב אני רוצח אותה... אני בא במטרה להרוג אותה... תשמע טוב, שלא תגיד שלא אמרתי, אני גומר אותה... אתה לא מכיר אותי, כשאני מכוון זה עד הסוף... אני בדרך... אני בא עכשיו ורוצח אותה".

לאחר השיחה עם האח, התקשרה אל הנאשם קצינת ... בתחנת המשטרה ..., שהיא המפקדת הישירה של הנאשם ולאחר שיחה עם הנאשם, עלה בידה לשכנעו לפנות לכיוון תחנת המשטרה ולהתייצב בה. הנאשם הגיע לתחנת המשטרה ושם נעצר.

בן הצדדים נקשר הסדר, במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הופנה לחקירת שירות המבחן למבוגרים.

ההסדר לא כלל הסכמות עונשיות, ואף נקבע, כי כל צד יהיה רשאי להביא ראיותיו לעניין העונש.

הנאשם החל בהליך הערכה אל מול שירות המבחן למבוגרים, אך לאחר הגשת תסקירים ראשוניים, במסגרתם המליץ שירות המבחן על דחיית הדיון לצורך שילוב הנאשם במסגרת טיפולית - עתרה ההגנה להימנע מלדחות את הדיון ולסיים ההליך.

ההגנה עמדה על עתירתה זו גם לאחר שבית המשפט הדגיש בפני הנאשם את חשיבות השתלבותו בהליך הטיפול.

לאור האמור - טענו הצדדים לעונש, תוך הצגת ראיות, אך בלא שנתקבל תסקיר מסכם.

מכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

כאמור, במסגרת ההסדר, סוכם, כי כל צד יהיה רשאי להציג ראיות בשלב שמיעת פרשת העונש.



התביעה השמיעה, לעניין העונש, הקלטת השיחה שבין הנאשם לבין אחיו - ע.ה. 1 אברהם אבו, בה נשמע הנאשם אומר את הדברים המפורטים בסעיף 6 בכתב האישום.

ההגנה הציגה, לעניין העונש, אסופת תעודות והמלצות בעניינו של הנאשם (נ/1).

במסגרת אסופה זו הוצגה תעודת הוקרה משנת 2018, עם סיום קורס "...", בה ציינו מפקדיו של הנאשם, כי במהלך הקורס הפגין מקצועיות, משמעת עצמית, מוטיבציה ושאפה למצוינות.

עוד הוצגה תעודת מצטיין תחנתי משנת ..., בה צוין הנאשם כשוטר ערכי, יוזם, מקצועי, משמש דוגמה ומודל לחיקוי לאחרים".

כן הוצגה תעודת הערכה בשל תפקודו של הנאשם באירוע מעצר של ...

הוגשו מספר ראיונות אישיים, בהם הוערך הנאשם כאחראי, מקצועי, בעל בטחון עצמי, בעל משמעת עצמית גבוהה, חרוץ, יוזם, יוצר אמון, אסרטיבי, אדיב ומנומס.

הוגשו תעודות סיום של קורסים או השתלמויות שונות, וכן מסמכים בנוגע להארכת שירותו של הנאשם במשטרה מעת לעת.

בשלב מאוחר, לאחר שנשמעו טיעוני התביעה לעונש, עתרה ההגנה גם להשמיע, לעניין העונש, את אחי הנאשם - ע.ה. 1, אשר נזכר בכתב האישום כמי ששוחח עם הנאשם. בהסכמת המאשימה ולפנים משורת הדין - נעתר בית המשפט לבקשה.

האח, המשרת בעצמו ... במשטרה, טען, בחקירתו הראשית, כי במהלך השיחה שניהל עם הנאשם - דיבר עמו "ברגוע".

הוא הבין שהנאשם כועס, אך לא היה לו שמץ של חשד, שהוא באכן מתעתד לפגוע ברעייתו; ואם היה לו חשד כזה - היה קם מהמיטה והולך לבית רעייתו של הנאשם, שהיא גם חברתו הטובה.

לטענת העד, שימש גם כאיש אמונה של רעיית הנאשם.

העד טען גם בנוגע למחירים האישיים, ששילם הנאשם בעקבות הסתבכותו.



העד טען כי הנאשם אינו יכול להשתלב בהליך הטיפול הוצע ע"י שירות המבחן, מפחד לחייו.

עם זאת, בחקירתו הנגדית, אישר העד, כי בעקבות שיחתו עם הנאשם, אמר לרעיית הנאשם לצאת מהבית עם ילדיה.

העד אישר כי אמר בחקירתו, שהנאשם מזלזל ברעייתו המתלוננת.

העד אישר, כי שוחח טלפונית גם עם המפקדת של הנאשם, אם כי בהמשך ציין, כי היא שחייגה אליו והוא חזר אליה.

העד אישר, כי עד שהצליח לשוחח עם הנאשם - חייג אליו מספר פעמים. בסופו של דבר אישר העד גם, כי רעייתו הנאשם הייתה בפחד, אם כי ייחס זאת ל"דו שיח כעוס" בינה לבין הנאשם.

עוד אישר העד, כי אמר לנאשם, שלא ילך לבית רעייתו כי הוא "גומר לעצמו על החיים" וכן ביקש מהנאשם, שבמקום להגיע לבית רעייתו - יגיע אליו.

בחקירתו החוזרת טען העד, כי מערכת היחסים שבין הנאשם לרעייתו הידרדרה מאז שהנאשם נפצע מירי במהלך שירותו. הדיבור שלו (של הנאשם) הפך שונה. השימוש במילים הפך להיות "לא מתאים לסיטואציה". הכל בכעס. העד טען, כי אף שמי ששומע את השיחה מהצד - יכול היה לחשוב אחרת, הוא עצמו הבין, שהנאשם אינו מתכוון לרצוח את רעייתו.

ההגנה עתרה עוד להגיש מסמכים מתוך תיק החקירה, בנוגע לעמדתה של המתלוננת. משהוברר, כי יש בהם כדי לחרוג מהאמור בכתב האישום וכן כאשר ממילא הובאה עמדתה העדכנית של המתלוננת בתסקיר שהוגש - לא נתקבלה עתירתה זו, בהיות כתב האישום משקף את המסכת העובדתית המוסכמת בין הצדדים.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים.

מהתסקיר הראשון, שהוגש ביום 24.02.20 עלה, כי הנאשם ניתק קשר עם המסגרת הטיפולית ואף סירב לשוחח עם קצינת המבחן, תוך שאינו חוזר לפניו. שירות המבחן מצא לציין, כי הנאשם זקוק לטיפול "אינטנסיבי".

תסקיר זה הועבר לעיון ב"כ הצדדים ובתאריך 26.05.20, לקראת שמיעת פרשת העונש, הוגש תסקיר נוסף, המפרט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, כבן 33, נשוי ואב לשלושה.



טרם שירותו במשטרה - שירת כלוחם ב... בצה"ל, ועבד במחלקת הבטחון ב...

הנאשם נפצע בפיגוע ואובחן כסובל מתסמונת בתר-חבלתית ("פוסט-טראומה"), בעקבותיה נדרש לטיפול ב..., אשר כלל גם תרופות נוגדות חרדה. עם הזמן, חל איזון במצבו הנפשי והוא הפסיק את הטיפול התרופתי בהדרגה. כיום אינו מרגיש צורך בליווי פסיכיאטרי. הנאשם שולב גם בטיפול פסיכולוגי. גם אותו - סיים.

הנאשם הודה במעשיו, וייחס אותם למצוקה שחש, לאחר שרעייתו - המתלוננת - גילתה כי מנהל רומן עם אשה אחרת.

הנאשם טען, כי בתקופה המתוארת - התקיים ריחוק רגשי בינו לבין רעייתו, ללא תקשורת זוגית.

על רקע האירוע נשוא כתב האישום - פתחה רעייתו בהליך גירושין, והיא נחושה בדעתה לסיים את מערכת היחסים, חרף בקשות הנאשם לעצור הליך זה וליתן הזדמנות נוספת ליחסיהם.

שירות המבחן נפגש גם עם המתלוננת - רעיית הנאשם, אשר מסרה, כי במהלך נישואיה, חוותה אלימות מילולית מצדו ותארה אותו כאדם חם מזג, הנוטה "להתעצבן" בקלות.

אירוע העבירה היה חריג ופתאומי במערכת היחסים ביניהם.

המתלוננת שיתפה כי היא נחושה בדעתה להיפרד מהנאשם ומסרה, כי עדיין חוששת מפניו וכי מבקשת, כי ישהה בהרחקה ממנה.

שירות המבחן מצא, כי הנאשם זקוק לטיפול וביקש לשלבו במסגרת המיועדת לגברים, שנהגו באלימות כלפי בנות זוגם, במרכז ... אלא, שהנאשם הפסיק הטיפול ביוזמתו לאחר זמן קצר, תוך שמסר לגורמי הטיפול, כי אינו תופס עצמו כגבר אלים וכי חש מבוכה להשתלב בקבוצה, בהיותו איש חוק, אשר עסק בעצמו באכיפת החוק בנוגע לאלימות במשפחה.

שירות המבחן ערך נסיון נוסף לשלב הנאשם בהליך טיפולי, תוך שהובהרה לו חשיבות הדבר. הנאשם מסר כי מחד - הבין את חשיבות השתלבותו בטיפול, אך מאידך, לטענתו לא יוכל לעשות כן כשהוא במצוקה כלכלית וללא עבודה.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם נתון במצוקה רגשית.

בסיום התסקיר, ציין שירות המבחן, כי הנאשם מצוי בתחילת תהליך של הפקת לקחים ממעשיו וכי ממליץ לדחות הדיון ולערוך פעם נוספת נסיון לשלבו במסגרת הטיפולית ..., במסלול ערב.



טענות הצדדים

המאשימה טענה, כי על אף שנתאפשר לנאשם להשתלב בהליך טיפולי ועל אף שהיתה נכונה לשקול משמעות השתלבות שכזו בעת קביעת עמדתה העונשית - בחר הנאשם להימנע משיתוף פעולה עם שירות המבחן.

בנסיבות אלה, נטען, כי לא ניתן לקבל נתונים בנוגע להפחתת מסוכנותו לעתיד.

המאשימה טענה, כי איומיו של הנאשם היו קונקרטיים, בקור רוח, והוא אף חזר עליהם מספר פעמים.

הנאשם, שהיה מצוי בקורס במכללה ..., הממוקמת בעיר ... - נסע לביתו ב... בעקבות האיום.

הנאשם הפסיק מעשיו רק לאחר נסיונות שכנוע מטעמים של גורמים שונים ולא מיוזמתו.

האיום - חמור ביותר.

עוד ביקשה המאשימה ליתן משקל לפגיעה באמון הציבור, מכוח כך, שאיש משטרה, אשר אמון על השלטת החוק - עובר עבירה מסוג זה.

המאשימה טענה - בנוגע לצורך להגן על רעייתו של הנאשם - קרבן העבירה וכן לגבי העניין הציבורי - להרתיע מפני פגיעה בקרבנות אחרים.

המאשימה טענה למתחם ענישה, שינוע בין 7 עד 12 חודשים מאסר בפועל.

לנוכח התנהלותו של הנאשם - עתרה התביעה לעונש מאסר בפועל בן 10 חודשים, בצירוף מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת - נפגעת העבירה.

ההגנה הגישה טיעוניה בכתב (נ/2) ואף טענה בעל פה.

ההגנה טענה, כי אמירותיו של הנאשם היו מן "הפה ולחוץ".

ההגנה טענה, כי הנאשם מעוניין להשתלב בהליך טיפולי אך חושש לעשות כן, בשל כך שבמסגרת שהוצעה - מטופלים



גם עבריינים.

ההגנה ביקשה ליתן משקל לתקופה, בה שהה הנאשם בתנאי מעצר בית.

ההגנה טענה בנוגע למצבו הכלכלי הדחוק של הנאשם, אשר חויב בתשלום מזונות לילדיו.

ההגנה טענה, כי בהעדר מסגרת תעסוקתית ובהיותו משלם מזונות - אין לנאשם "פניות נפשיות" להשתלב בהליך טיפולי.

ההגנה טענה, כי תשלובת הלחצים בהם נתון הנאשם - לנוכח ההליכים שפתחה רעייתו, חיובו במזונות, היותו מושעה מעבודתו - הוא חש, כי "מתהדקת טבעת החנק על צווארו".

ההגנה טענה, כי מתחם הענישה בנוגע לעבירת איומים נמוך באופן משמעותי מזה הנטען ע"י המאשימה ונע בין עונש צופה פני עתיד לבין מספר קטן של חדשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ההגנה ביקשה, כי בית המשפט ייקח בחשבון את שירותו הצבאי והמשטרתי של הנאשם ותרומו לחברה.

ההגנה עתרה לעונש צופה פני עתיד בלבד.

בדברו האחרון, מסר הנאשם כי הוא מבין את טעותו, מתבייש ומתנצל.

לדברי הנאשם, כבר נענש על מעשיו ובלשונו: "כמה אפשר להעניש בן אדם כדי להבין שהוא למד".

לדברי הנאשם, שהה במעצר בית; ...; הוא אינו עובד; הוא מתבייש כשהילדים באים אליו.

לדברי הנאשם - חשש לעבור הטיפול ב..., היות שבסמוך למקום יש תנועה של עצורים) ויש שם "סכינים ופחד מוות".

לדברי הנאשם - שירות המבחן לא נעתר לבקשתו למצוא מקום חלופי לטיפול.

דין והכרעה

העבירה שעבר הנאשם - חמורה ביותר וניתן אף לומר, כי ככל שמדובר בעבירת איומים - עומדת היא על רף החומרה

עמוד 7



הגבוה ביותר בכל הנוגע לנסיבותיה האפשריות של עבירה זו.

במאטריה שעניינה אלימות במשפחה - לא תמיד ניתן משקל בלעדי לעצם המעשה המדובר, אלא יש לבחון אותו בהקשר של הנסיבות האופפות אותו.

רמת החומרה, במקרה דנן, נלמדת משילוב של מספר נסיבות, כפי שעולות מכתב האישום המתוקן:

- האיום עצמו - היה האיום החמור האפשרי - לרצוח את רעייתו ואם ילדיו - המתלוננת;
- הנאשם חזר על איום זה, בקור רוח, מספר פעמים, לפני מספר גורמים שונים;
- הנאשם לא הסתפק באיום מילולי בלבד, אלא בעיצומו של הלילה, בהיותו שוהה במרחק של עשרות קילומטרים מהבית, בו שהתה המתלוננת - עזב, באופן פתאומי קורס משטרתי בו שהה ועלה לרכבו, בכוונה מוצהרת לממש את האיום;
- בהיותו שוטר - נושא הנאשם עמו נשק;
- בניגוד לנטען מפי עד ההגנה וע"י ההגנה עצמה - מצביעות הנסיבות על כך, שלא היה מדובר באיום "מן הפה ולחוץ" וכי בזמן אמת, תפסו כל הצדדים המעורבים את האיום, שהנאשם החל לנקוט בצעדים כדי לממש, כאיום קונקרטי, משמעותי ואף מידי: הדבר נלמד מפנייתה המידית של רעיית הנאשם למשטרה והוראות המשטרה כלפיה, כי תנעל הדירה ואף תסתגר בחדר נעול בתוכה; מתגובת אחי הנאשם, אשר עשה מספר נסיונות התקשרות עד שהשיגו, כל זאת באמצע הלילה - ולאחר מכן, נסיונות שכנוע רבים כלפי הנאשם, כי יחדל מהתקדמותו לעבר הבית, תוך שהאח אף מציע לנאשם להגיע לביתו בשעה שכזאת ותוך שהאח אף משוחח עם מפקדיו של הנאשם. אדם אינו משוחח עם מפקדים בשעת לילה כזאת אם אינו סבור, שמדובר באיום קונקרטי ומידי. עוד ניתן ללמוד הדבר מהוראת האח לרעיית הנאשם לעזוב את הבית עם ילדיה, גם זאת באישון לילה. עוד ניתן ללמוד הדבר מהתגייסות מפקדיו של הנאשם לשוחח עמו ולשכנעו לחדול ממעשיו, גם זאת בשעה הנקובה;
- בניגוד למצג, שניסתה ההגנה להציג - לא חדל הנאשם ממעשיו, אלא לאחר שהוברר לו מפי אחיו כי ניידות משטרה ממתינות תחת הבית ולאחר שהופעל כלפיו לחץ אינטנסיבי מאת גורמים שונים, לרבות המפקדת הישירה שלו.

לחומרתה הרבה של העבירה מצטרפות נסיבותיו של הנאשם באותה העת וגם כיום, כפי שעולות - הן מטיעוני ההגנה; והן מדבריו בשירות המבחן; הן מדברי אחיו - ע.ה.1; והן מדבריו שלו בדברו האחרון. הנאשם תופס עצמו כמי שנתון תחת לחץ אדיר, מכיוונים שונים (כדברי באת כוחו: "בטבעת חנק"). כמי שעולמו חרב עליו בשל החלטת רעייתו לפתוח בהליך גירושין ובשל כך שחדל לתפקד כשוטר. לכך יש להוסיף - התרשמות שירות המבחן ממצבו הנפשי, היום ובעבר. כל אלה מצביעים על רמת מסוכנות גבוהה ביותר לשלומה של רעייתו - המתלוננת, מסוכנות העומדת בעינה.



נסיבה נוספת לחומרה, היא היות הנאשם איש חוק, אשר, לדבריו, אף עסק באכיפת החוק בתחום האלימות במשפחה ולדברי מפקדיו כעולה מהמוצגים שהוצגו מטעם ההגנה - הפגין מקצועיות בפעילותו, כלומר, היה מודע לנורמות המחייבות.

לא זו אלא, הנאשם החזיק בתפקיד פיקודי, וכעולה מהמוצגים, שהוצגו מטעם ההגנה - נתפס כמי שמהווה דוגמה ומופת לפקודיו.

כאשר אדם, המחזיק בתפקיד כזה, פועל תוך חריגה כה קשה מהאמון, שניתן בו ותוך שאינו נמנע מלהצהיר בריש גלי, על כוונותיו הקטלניות כלפי כל גורם המשוחר עמו - הדבר מצביע על כשל ערכי משמעותי ועל העדר מוחלט של שיקול דעת. גם בכך יש כדי להעצים המסוכנות העולה ממנו לעתיד.

אמנם, מסוכנותו של הנאשם לעתיד אינה נשקלת, כשלעצמה, בשלב קביעת העונש, שכן הנאשם נדון על מעשיו בעבר. ברם, הצורך להרתיע הנאשם ולהגן על חייה ועל שלומה של המתלוננת - רעייתו, מצוי בגדר שיקולי הענישה - ועל משקלו של שיקול זה - ניתן ללמוד מתוך עצימותה של המסוכנות.

כאן המקום לציין, כי היה באפשרות הנאשם לאחוז השור בקרניו ולהתמודד עם הכשל שהפגין ועם התנהגותו הבעייתית והמסוכנת, לו היה נעתר להמלצות כלל הגורמים עמם בא במגע - להשתלב בהליך טיפולי. בנדון זה ראוי לציין, כי מעטים המקרים בהם ניתנו לנאשם הזדמנויות כה רבות להשתלב בהליך טיפולי. זאת, הן ע"י שירות המבחן, אשר אף הציע מסלולים שונים לנאשם, מתוך הבנה למצוקותיו הנטענות; הן ע"י בית המשפט, גם בהחלטות כתובות ואף בעת שמיעת פרשת העונש עצמה. אלא שהנאשם ביטא עמדה נחרצת, כי אינו מעוניין להשתלב בטיפול ובניגוד לאופן בו ניסה להציג זאת - בסופו של דבר, עלה מדבריו בשירות המבחן ובבית המשפט וגם מדבריו באותו כוחו ומדבריו אחריו, כי אינו מוצא עצמו "פנוי" לטיפול וכי אינו סבור שזקוק לטיפול. בנדון זה - ניתן ללמוד את כוונותיו של אדם מתוך מעשיו ולא מתוך הצהרותיו.

בית המשפט גם לא התרשם, כי קיים סיכון כלשהו לנאשם מתוך השתלבותו באחת המסגרות המוצעות והא ראייה, שבתחילת הדרך, כאשר חדל הנאשם לשתף פעולה - ייחס זאת למבוכה ולא לכך, כי חש סיכון כלשהו. דברים אלו נתווספו רק מאוחר יותר.

אין חובה על מאן דהוא להשתלב בהליך טיפולי, אך משנמצא הנאשם, ע"י גורמי ההערכה המקצועיים כמי שזקוק להליך טיפולי אינטנסיבי לצורך רכישת כלים מתאימים שיביאו להפגת מסוכנותו, ושמבחר הנאשם להימנע מלעשות כן - אין לפני בית המשפט אינדיקציה כלשהי, כי הפיק הלקחים המתאימים ממעשיו וכי יורתע לעתיד.

בנסיבות אלה - לא נותר לבית המשפט אלא להטיל עונש, אשר מעבר לשיקול ההלימה, שיבטא את חומרת האיום ואת סלידת החברה ממעשים, שהיה בהם משום הטלת אימה על מי, שברגיל היתה צריכה להיות נתונה להגנתו של הנאשם, כרעייתו וכבת זוגו ואמורה היתה לחוש בביתה - כמבצרה - ינתן בו משקל משמעותי גם לשיקול ההרתעה האישי כלפי



הנאשם, לצורך שמירה על חייה ועל שלומה של המתלוננת ולשיקול הרתעת הרבים, תוך הרחקת הנאשם מהמתלוננת, ומהחברה.

אשר למתחם הענישה - מקבל בית המשפט את המתחם, אשר נטען ע"י המאשימה ויעמידו בין שבעה ועד שנים עשר חודשים בפועל. אכן, בעבירות איומים נקבעו גם מתחמים נמוכים יותר, אך בנסיבותיה החריגות של העבירה דנן, כאשר ננקטו צעדים קונקרטיים לצורך מימוש האיום ולאור כל נסיבות החומרה, כפי שפורטו לעיל - המדובר במתחם סביר והגיוני.

ראו, לעניין המתחם, רע"פ 1293/08 **קורני נ' מדינת ישראל**, שם נגזר עונש מאסר בין שניים עשר חודשים בפועל בגין מקרה של איומים במשפחה. המקרה דנן אינו נופל בחומרתו מהמקרה המתואר שם.

במסגרת המתחם, ייקח בית המשפט בחשבון, לטובת הנאשם, העדר הרשעות קדומות; תרומתו למדינה - הן בשירות הצבאי והן בשירות המשטרה, במהלכו אף נפצע; הודאתו באשמה.

עוד ייקח בית המשפט לזכות הנאשם התקופה בה שהה בתנאים מגבילים, אם כי בניגוד לטענות ההגנה - ניתנו לנאשם הקלות, לרבות היתר יציאה לעבודה (שלטענתו לא מומש) ואף ניתנו מספר החלטות בנוגע להחלפת כתובת מעצר הבית.

מנגד, ייקח בית המשפט לחובת הנאשם, כי בניגוד להצהרות הנאשם - אין במעשיו, כדי ללמד על הפנמת חומרת מעשיו ועל הפקת הלקחים הנדרשים.

אין אינדיקציה על רכישת כלים שימנעו הישנות מעשים דומים בעתיד.

שילובם של השיקולים לקולה ולחומרה מטים הכף - לכיוון ענישה בחלק הנמוך של המתחם, אך לא על הצד הנמוך ממש.

בסופו של דבר, השיקול המשמעותי צריך להיות הבטחת שלומה של המתלוננת - נפגעת העבירה, אשר אף ציינה, כי עודנה חוששת מהנאשם, תוך הרחקתו מהחברה לפרק זמן מתאים, שיאפשר לה להחל בארגון חייה מחדש.

עוד יושת על הנאשם עונש מרתיע צופה פני עתיד, הן בנוגע לעבירות איומים והן בנוגע לעבירות אלימות במשפחה.

לנוכח תחושת הדחק ועוגמת הנפש שנגמרו לנפגעת העבירה כתוצאה מהאירוע הנדון - מוצא בית המשפט לחייב הנאשם גם בפיצויה. חרף מצבו הכלכלי הדחוק של הנאשם, ע"פ הנטען (לא הוצגו ראיות בנוגע לכך), מוצא בית



המשפט, כי בפיצוי המתלוננת יסוד של הכרה בסבל ובקושי שנגרם לה. כפי שנפסק, לא פעם - מהווה הפיצוי, בהליך הפלילי, סעד בעל מאפיינים אזרחיים וככזה - אין ליתן משקל משמעותי ליכולתו הכלכלית של העבריין. ראו ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל; רע"פ 2174/11 לוזון נ' מדינת ישראל (פורסמו במאגרים).

לאחר שבית המשפט שמע טענות הצדדים; עיין בתסקירים; עיין במוצגים, שהוגשו לעניין העונש (ושמע הקלטת השיחות); שמע את עד ההגנה; שמע את דברו האחרון של הנאשם - דן את הנאשם לעונשים כדלקמן:

א. 9 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס;

ב. 9 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י', שהיא כנגד בן משפחה, כהגדרתו בסעיף 1(2) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה - 1995; או עבירה בניגוד לסעיף 192 לאותו חוק;

ג. פיצוי לנפגעת העבירה - המתלוננת - בסך 15,000 ₪. ישולם ב- 15 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 01.08.20 ובכל 01 לחודש שלאחר מכן.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, במעמד הצדדים.